

[Carl P. Jensen.]

i lag med den første den bedste såkaldte arkitekt, simpelthen fordi den eller de, der har med større projekter at gøre, i reglen råder over visse erfaringer eller i hvert fald har mulighed for at opnå den fornødne vejledning ved valget af arkitekt.

Hvor det derimod drejer sig om mindre bygherrer, råder ofte den opfattelse, at når man bare overlader en byggesag til en arkitekt, er sagen i de bedste hænder; så går man ud fra som noget ganske naturligt, at man har opnået den fornødne sikkerhed for at have kontraheret med en fagmand, man kan have fuld tillid til, en kapacitet, der sikrer bygherren mod ubehagelige overraskelser, således at han kan få gennemført sit byggeri under fornøden sagkyndig kontrol og ansvar. Sådan burde det også være. Ikke desto mindre findes der i dag adskillige, navnlig mindre, bygherrer, som har dyrekøbt erfaring for, at dette, at en person kalder sig arkitekt, ikke yder nogen som helst garanti for dygtighed, endsige for et minimum af faglige kvalifikationer.

Det forekommer mig derfor ganske naturligt, at man har beskæftiget sig med dette problem, og det er nærmest ufatteligt, at man ikke forlængst har fundet frem til en tilfredsstillende løsning af det. Vi har i dagspressen ofte set eksempler på, at bygherrer er blevet skuffet i deres blinde tillid til ukvalificerede personer, der ikke har andet tilfælles med virkelige arkitekter end — havde jeg nær sagt — placeringen i telefonbogen. Det er kun de færreste, der tænker på at undersøge, om den pågældende, der kalder sig arkitekt, har den særlige betegnelse vedføjet, der skal sikre, at de faglige kvalifikationer er i orden. Der kan nævnes mange eksempler på, at en mindre bygherre har givet sig en sådan „arkitekt“ i vold, som i virkeligheden ikke havde de fornødne kvalifikationer, og derfor i dag sidder med bitre, dyrekøbte erfaringer og føler sig dårligt behandlet. Jeg kender tilfælde, hvor små bygherrer tilmed har sat sig i betydelige udgifter i mislykkede forsøg på at rejse tilsyneladende berettigede krav overfor den, der med arkitektbetegnelsen har skuffet dem så bittert og har kostet dem mange penge.

Jeg forstår meget vel, at hele dette problem har givet anledning til adskillige over-

vejelser blandt de sagkyndige og de skriftkloge på dette område. Det er overvejelser, der nu har stået på i 25—30 år, og ingen kan være overrasket over, at der også her har været nedsat adskillige kommissioner; af disse har den seneste afgivet betænkning for nogle år siden.

Den højtærede undervisningsminister har nu med denne betænkning som udgangspunkt fremsat et forslag til lov om benyttelse af betegnelsen arkitekt. Formålet med lovforslaget kan formentlig ingen være i tvivl om. Hvis det alene drejede sig om en foranstaltning, der skulle kunne yde den fornødne sikkerhed uden at forfølge andre formål, var alt såre godt. Jeg erkender, at lovforslagets konsekvenser for en lægmand kan være meget vanskelige at overskue, men jeg føler mig ikke helt overbevist om, at lovforslaget i den foreliggende form helt fyldestgør det tilsigtede formål. Ja, det kan tilmed ikke anses for helt udelukket, at en sådan lov vil komme til at yde de byggende en — havde jeg nær sagt — falsk betryggelse. At formålet er at yde en sådan beskyttelse af arkitektnavnet, at virkelige kvalificerede arkitekter ikke forveksles med de talrige fuskere på dette område, er som sagt noget, alle kan være enige om; her gælder ikke mindst hensynet til de mange dygtige og anerkendte arkitekter, af hvilke adskillige har skabt sig et navn, som i sig selv er en garanti for dygtighed, et navn, der har klang udover landets grænser.

Men hvis man nu i realiteten giver arkitektnavnet det blå stempel, er det et spørgsmål, om man ikke derved giver befolkningen den falske forestilling, at nu er der garanti for, at i denne skov er ingen røvere, i hvert fald ingen halvstuderede røvere, som med urette kan kalde sig arkitekter.

Ifølge lovforslagets § 2, stk. 2, kan det nemlig tillades, at personer, der i de sidste 12 måneder før lovens ikrafttræden har drevet arkitektvirksomhed som hovederhverv, og som senest 6 måneder efter godtgør dette, på nærmere fastsatte vilkår fortsat kan betegne sig som arkitekter. Hvis denne adkomst gives efter mere generelle linier — og det må den formentlig, simpelthen fordi en mere speciel sondring, en dybtgående undersøgelse vedrørende hver enkelt, der indenfor det sidste år har drevet arkitektvirksomhed, vil være en uoverkommelig